

СВЯТА ЗЕМЯ

Дейвид Уилкерсън

1 Октомври 1983

Бог не може да използва един човек, докато не го постави на свята земя. Святият Бог трябва да има святи хора на свята земя.

Святата земя не е физическо, а духовно място. Когато Бог заповяда на Мойсей да събуе обувките си, защото беше на свята земя, Той нямаше предвид физическото място, а духовното. Той говореше за едно духовно състояние.

Бог извика Мойсей от горящия храст и му заповяда: „...Изуй обувката от нозете си, защото мястото, на което стоиш, е света земя” (Изход 3:5).

Мястото беше свято! Кое място? Духовното състояние, до което той най-накрая беше достигнал. Мойсей беше пристигнал на място в своя растеж, където Бог можеше да стигне до него. Сега той беше на позиция за възприемане, готов да слуша. Той беше зрял и готов за сериозни взаимоотношения с един свят Бог.

Моля ви не си мислете, че само Мойсей е бил на свята земя. Така беше и с целия Израел, въпреки че те бяха достигнали края на своята надежда. Никога не съм вярвал, че Бог ще държи цял един народ под робство, само за да даде на Мойсей време да узрее и да стане един благодатен лидер. Нашият Господ не гледа на лице. През тези 40 години на изпитания Той подготвяше както Израел, така и Мойсей. Чрез любвеобилни наказания, Господ водеше Израел отново към свята земя – отново към глад за Йехова.

Когато Мойсей беше на планината, той беше лишен от всички свои права, защото точно това се имаше предвид под събуването на обувките му. Израел беше в долината и беше лишен от цялата си човешка сила. Мойсей нямаше права; Израел - сила. Нямаше по-добър начин Бог да покаже силата си в тяхна полза. Великият „АЗ СЪМ” се разкриваше!

Какво е „Света земя”?

Нека ви дам списък от най-малко три определения за това духовно състояние.

1. Тя е място, където всяка скрита проказа се показва.

Мойсей беше човек, който истински беше докоснат от Бога. Той беше свръхестествено призван и беше изпълнен с откровение за това кой е Бог. Беше му позволено да познава Божието ръководство, подобно на само малцина други. Той беше смирен, богоугоден и почиташе Бога. Обичаше Бог и беше наскърбен от греховете на народа.

Въпреки всичко това, Мойсей не знаеше за проказата в пазвата си: „При това му рече Господ: ‘Тури си сега ръката в пазухата!’ И той си тури ръката в пазухата; а като я извади, ето ръката му прокажена, бяла като сняг” (Изход 4:6).

Какъв ужас – да сложиш ръцете си на гърдите си и да усетиш проказа! Какъв обектен урок за пълната поквара на плътта. В стария човек няма нищо друго, освен болест и смърт. Как можеше Мойсей да протегне прокажена ръка, за да донесе избавление? Това беше невъзможно!

Може би Бог се радваше да си прави малко магия с Мойсей? Не! Той няма време за трикове и шегички. Това беше един сериозен урок, който Божият мъж трябваше да научи. Това беше начина, по който Бог да каже на Своя човек: „Когато егото контролира, ти нараняваш хората и носиш укор на делото Ми. Когато се върши Моето дело по ефектни, плътски начини – ти носиш смърт, а не живот.”

„Не мога да използвам старата природа от Египет – тя не подлежи на промяна – винаги ще бъде прокажена. Трябва да си нов човек, уловен в славата и силата на ‘АЗ СЪМ’!”

Бог заповяда на Мойсей отново да сложи ръката си в пазвата. „Тогава рече Господ: ‘Тури си пак ръката в пазухата!’; (и той пак си тури ръката в пазухата, ето, че бе станала пак като останалата му плът)” (Изход 4:7).

Той щеше да повтори това пред целия Израел. Божият народ щеше да види със собствените си очи не само чудодейното помазание върху Господния служител, но и потенциала му да извърши ужасно зло. Те трябваше да се фокусират не върху Мойсей, а по-скоро върху великия „АЗ СЪМ”. Дали някой в Израел онзи ден се осмели да сложи ръката си в пазвата, от страх да не би проказата да се е скрила там? Плътта беше изложена на показ в онзи ден, в цялата си грозота и развала.

Протягането на ръката всъщност представлява служението. Чрез него морета се отвориха, падна огън и чудеса се изпълняваха. Кой от нас днес ще се осмели да протегне прокажена ръка? Кой ще се опита да извърши Божието дело с пазва, пълна с неразкрита проказа?

Тя винаги ще е там, скрита в стария човек – греховната природа. И Бог иска да я изложи на показ пред духовните ни очи. Не само че „няма нищо добро в нас”, но има нещо прокажено там! Това е ужасното нещо, което се съпротивлява на Духа, това смъртоносно нещо, към което човек трябва да умре, на кръста.

Колко ли скръб носи на Божието сърце отхвърлянето на толкова много дела, извършени в Неговото име, защото те имат проказа в себе си. Проказата на егото. Проказата на човешкия успех, съревнование, самомотивация.

Проказата на един работник прониква във всичко, което той докосва. Човек може да извърши голямо, дори грандиозно дело за Бога. Всички може да хвалят неговите размери и

величие. Но истината ще се покаже. Ако в него има семето на проказата, то ще се разпространи, докато най-накрая не започне да убива.

Кое друго е проказата, освен греха? Скрытите, неявни и неизоставени грехове! Какво се случва, когато един Божий мъж стъпи на свята земя? Вътрешната му душа е изложена! Дълбоките му, скрити грехове са осветени. Не можеш да излъжеш, когато прокажената ръка те гледа в лицето. Повече не говориш на хората за това, което си направил за Бога; не се хвалиш със служението си към Него. Ти си твърде смирен от излагането на това, което е в плътта ти. Никога повече няма да се отнесеш лековато към потенциала за зло, скрит в плътта ти.

Благодаря на Бог за това второ, освещаващо докосване! Този момент на очистване, когато чрез вяра старата плът е премахната и ръката на служението е очистена. Когато още веднъж сме облечени в правилната плът – Неговата плът.

2. Святата земя е място без репутация

Мойсей слезе до нулата. Преди хората го уважаваха, беше почетен във високите държавни места, имаше голяма репутация и престиж. Движеше се сред заможни и влиятелни хора, беше вероятно най-известния човек на своето време. Той беше съветник на владетели.

Но Бог не можеше да го употреби, докато не отне от него популярността и уважението. Кой го познаваше сега? Той беше скрит, извън човешкото ползрение – тих и без влияние. Не разполагаше с отдушник на голямата си енергия. Сега никой не се съобразяваше с всяка негова дума. Кой световен лидер би слушал такъв човек – един самотен пастир, човек с минала слава?

Но в самия момент, в който Мойсей достигна нулевата точка, когато напълно изгуби репутацията си и от стария себеизявяващ се Мойсей не остана нищо, той беше на свята земя!

Колко време чакаше Бог при този храст, готов да се покаже в едно славно ново откровение? Само до онзи последен, превратен момент, в който Мойсей повече не се тревожеше за своята работа или репутация. Когато предаде последните останки от репутацията си, той намери откровението.

Господ Исус стоеше на същата тази свята земя. Писанието казва:

„Но се отказва от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга, и стана подобен на човеците” (Филипийци 2:7).

Това беше доброволен избор – да се отдръпне от репутацията и да стане слуга. Слава на Бога за тези, които още веднъж са призвани към такава свята земя, и желаят да се смаят, за да може Той да се увеличи.

Един велик Божий мъж написа: „Божият човек, който истински проповядва Словото, най-накрая ще се откаже от идеята да бъде известен. Ако проповядва Христос, репутацията му

постоянно ще намалява, а Христос ще се увеличава. Истинските пророци умират в забвение. Бог им дава заслуженото само след като напуснат този свят.”

Вярвам в това! Ако аз като служител се стремя да придобия по-голяма репутация, нещо липсва в посланието ми. Егото е твърде видимо. Христос трябва да придобива по-голямо признание, а моето – да намалява. Трябва да ставам по-малко популярен с годините, докато подобно на Павел накрая оставана затворен сам с Бога.

Наскоро писах на братята, които управляват Кингстън Тръст в Англия. Тези богоугодни мъже са се отдали на разпространението на книги, написани от Дж. Би. Стоуни, Дарби, Коутс и други вярващи британски Божии мъже, които сега са с Господа. Тези хора раздвижиха душата ми. Знанието им за Христос е невероятно. Аз повторно отпечатах някои от посланията им и помолих Кингстън Тръст да ми дадат биографичните им истории. Бях дълбоко потресен от отговора, който получих.

„Уважаеми Дейвид, тези мъже не бяха известни и признати по тяхно време. Те не позволяваха да се пише за тях и затова нямаме какво да Ви пратим. Те бяха загрижени само за Христовата слава и не се грижеха за репутация или признание.”

Без снимки! Без брошури, които да описват как или какво проповядват! Без отзвук в пресата; без блясък, без красиви препоръки от добре известни личности. Нищо не е останало от работата им или репутацията им, освен славното послание на Христос. Често те подписвали своите послания само с инициалите си. Опасявали се, че някой може да ги похвали и така да отнеме цялата слава от Христос. Не е чудно, че небето е било отворено за тях!

Т. Остин-Спаркс дори не искал кориците на книгата му да бъдат цветни, за да не отвличат хората от посланието му. Обикновена обвивка за велики откровения. Никъде не мога да намеря картина на тези благочестиви мъже. Всички те умряха във вяра, отхвърлени от организираната религия и предимно непознати на съвременниците си. Въпреки това днес те говорят по-силно от всякога.

Колко евангелизатори днес биха приели пълното изключване от служението, което преживя Павел? Един ден той е забързан пастир на църквите по целия свят. Плодовит евангелизатор е, учител, който разтърсва народите. Пътува, обучава работници, изцелява множествата с Божията сила. Следващата картина е на човек в пълна изолация. Изкаран е от човешкото полезрение, в един мрачен затвор.

Но слава на Бога за това изключване! То породил посланията към тялото на Христос. Било е време не на репутация, а на славно откровение.

Нека ви кажа честно какво вярвам, че някои добре известни служители трябва да правят. Да се затворят всички за малко и да останат сами с Бога. Да навлязат във време и място без репутация. Да се смалят! Да изключат всичките машини – да изключат всички камери, да спрат всякаква реклама. Нека всяко промотиране да спре. Нека скъпия Божий човек да се изолира от известността, и нека да докосне Бог за ново откровение. След това да се върне към това, което е от Бога, в чиста форма.

Какво е да си изгубен? Ами душите на хората? Как може един Божий човек да Му угоди повече от това да се затвори сам с Него, да се смаява и да приеме истинско откровение? Божието царство не зависи от някой човек или служение. Бог повече се интересува от това да ме спечели целия, отколкото от това аз да спечеля целия свят за Него. Нещо повече, светът не може да бъде спасен от хора, които отказват да се смаят.

Нека всички се смаям! Нека само Той се увеличи! Нека Бог да ни помогне да се върнем към тази свята земя.

3. Святата земя е състояние на свобода от материализма.

„И предпочете да страда с Божиите люде, а не да се наслаждава за кратко време на греха, ... напусна Египет....” (Евреи 11:25-27).

Нищо не подкопава по-бързо силата и авторитета на Божия човек от материализма. Един истински слуга не може едновременно да фокусира мислите си върху Бог и върху нещата от този свят.

Материализмът не е „нещата” сами по себе си, а преследването на тези неща. Материалните неща са горивото, което запалва страстта ни.

Христос стои пред нас като порицание, на което не можем да си затворим ушите и очите. Застанал е пред нас като беден, презрян, укорен, преследван, без място, където да положи глава. Исус никога не се наслаждаваше на нещата от света – нито на неговия просперитет, богатства, удоволствия или успех. Достатъчен му беше ежедневието хляб. И това е всичко, за което Той иска ние също да се молим.

Ако нещата от този свят имаха някаква стойност, Той със сигурност щеше да участва в тях. Той се отрече от тях, защото знаеше, че те нямат стойност. Той знаеше как нещата от този свят можеха да станат обект на човешките желания, поглъщащи цялото време и енергия. Той знаеше как материалните неща отклоняваха души от любовта Му. Затова нашият Господ изля презрението Си върху нещата от този свят.

Христос искаше толкова да се откъснем от този свят и неговите неща, че да бъдем готови веднага да тръгнем и да бъдем с Него. Какъв срам: ние предпочитаме физическите благословения на стария завет пред духовните обещани от Христос!

Бог призовава църквата да излезе от това ненаситно преследване на нещата от този свят, защото Той знае суетата и досадата, които то причинява. Колко тъжно е, когато нашият Господ ни показва колко омразни са нещата, за които се борим, молим се и се тревожим.

Оправдаваме бедността на Исус като необходимост за делото Му на изкупление. Тъй като ние не сме изкупители, ние не мислим, че трябва да страдаме и да живеем по същия начин. Христос действително не очаква всички хора да живеят като Него, но като потъпка нещата от този свят и ги презря, нашият Господ се опита да ни каже, че не си струва да се привързваме към тях.

Христовото евангелие беше това, което хвърли светлина върху нов начин на живот. Един нов начин на смирено ходене с Господа, като странници, които нямат любов към този свят. Апостолите живяха като нашия Господ и умряха в бедност, преследване и неприятности. Те бяха пример на страдание и срам, така че Божиата благодат и любов да бъде разкрита чрез небесните неща.

Апостол Павел каза: „... Ние до тоя час и гладуваме и жадуваме, и сме голи, бити сме и се скитаме. ... като ни хулят, благославяме; като ни гонят, постоянствуваме; като ни злепоставят, умоляваме; станахме до днес като измет на света, измет на всичко” (1 Коринтяни 4:9, 11-13).

Защо Бог дава толкова много светски успех и богатство на най-подлите и най-нечестиви хора? Бог излива богатства и популярност дори на най-големите си врагове. Нечестивите получават най-голямата порция от нещата на този свят. Диктаторите получават повече богатство, отколкото могат да употребят. Може да видите колко малко Бог оценява световните неща по начина, по който свободно ги дава на нечестивите. Днес арабите притежават по-голяма част от световното богатство. Тези, които мразят Бога, са залети от толкова много пари, че дори не могат да се насладят или дори да ги използват всичките.

Ако притежанията, парите и успеха по някакъв начин бяха богоугодни или осветени, Господ щеше ли да бъде толкова щедър в раздаването им на най-лошите грешници? По времето на Христос и Неговите ученици, те бяха обградени от богатството и разкоша на римските управители. Но това, за което тези окаяни души толкова копнееха, Христос го отхвърли напълно. Той гледаше на него като на капан. И проповядва и поучава, че то може да унищожи човешката душа. Той издигна превъзходството на духовните ценности над физическите. Христос също познаваше пълното неудовлетворение и разочарование на тези, които имаха всичко, което сърцата им пожелаеха. То ги оставяше празни и неудовлетворени. Той знаеше и глупостта на хората, които поставяха сигурността си в материалните неща.

Ние говорим за богатствата на библейските патриарси. Някои от богоугодните ни предшественици живееха стотици години и това им даде време да се наслаждават на голям земен просперитет, огромни имения, несравними богатства. Но също им донесе насилие и безбожие, което завърши с потоп.

За да стъпим на свята земя, ние трябва да отрежем връвта на материализма. Аз все още не съм стигнал до това място, но това е целта ми. Да нямам място тук на земята, но да дам цялото си време и енергия в търсене на откровението за Христос. Тогава вероятно ще мога да кажа с патриарсите ни: „Вземи целия този свят, но ми дай Исус!”.

Боже, върни ни святата земя.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.
© 1983 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771
[Holy Ground](#) / [Свята земя](#)